

Libris **RO**

Respect pentru oameni și

Colecție coordonată de
ANA ANTONESCU

DONALD RAY POLLOCK

ÎNTOTDEAUNA DIAVOLUL

Traducere din limba engleză de
LUCIAN POPA

CORINT
BOOKS
—2020—

Cuprins

Prolog	7
PARTEA ÎNTÂI – Sacrificiu	17
PARTEA A DOUA – La vânătoare	101
PARTEA A TREIA – Orfani și fantome.....	145
PARTEA A PATRA – Iarnă	187
PARTEA A CINCEA – Predicatorul	233
PARTEA A ȘASEA – Șerpi.....	285
PARTEA A ȘAPTEA – Ohio.....	315
Mulțumiri.....	365

1

Era o după-amiază de miercuri în toamna anului 1945, la puțin timp de la încheierea războiului. Autobuzul Greyhound¹ își făcu oprirea obișnuită în Meade, Ohio, un orașel cu o fabrică de hârtie, aflat la o oră sud de Columbus, al cărui miros de ouă stricate te izbea. Străinii se plâneau de duhoare, dar localnicilor le plăcea să se laude că era vorba despre mirosul dulce al banilor. Șoferul autobuzului, un bărbat molâu și scund, care purta pantofi înălțați și un papion pleoștit, parcă pe alea de lângă stație și anunță o pauză de patruzeci de minute. Și-ar fi dorit să poată bea o ceașcă de cafea, dar ulcerul îl necăjea din nou. Căscă și luă o dușcă zdravănă dintr-o sticlă cu un medicament roz pe care o ținea pe bord. Coșul de fum din oraș, de departe cea mai înaltă structură din această parte a statului, revărsă alt nor de un maroniu murdar. Era vizibil de la mulți kilometri distanță, pufăind aidoma unui vulcan pe cale de a erupe prin vârful său subțire.

---

¹ Faimoasă linie de autobuze interurbane care leagă, în prezent, mai bine de 3 800 de localități din America de Nord; prima rută Greyhound datează de la 1917. Autobuzele Greyhound se înscriu în cultura populară americană, apărând în nenumărate romane, filme și în versuri ale melodiilor (n. red.).

Lăsându-se pe spate în scaun, șoferul autobuzului își trase șapca de piele peste ochi. Locuia chiar în afara orașului Philadelphia și socotea că, dacă ar fi trebuit să trăiască într-un loc precum Meade, din Ohio, s-ar fi împușcat fără să stea prea mult pe gânduri. Nu puteai găsi nici măcar un castron de salată în acest oraș. Tot ceea ce oamenii păreau să mănânce aici era grăsime, apoi și mai multă grăsime. S-ar fi dus pe copcă în două luni dacă ar fi mâncat unsoarele pe care le găteau. Soția sa le spunea prietenelor că el era un delicat, dar exista ceva în tonul vocii sale care îl făcea uneori să se întrebe dacă nu cumva stârnea de fapt com-pătimire. Dacă nu ar fi suferit de ulcer, s-ar fi dus să lupte cot la cot cu ceilalți bărbați. Ar fi măcelărit un întreg pluton de nemți și le-ar fi arătat el cât de al dracului de delicat era. Cel mai mare regret al său erau toate decorațiile pe care le ratase. Tatăl lui primise la un moment dat o diplomă de la căile ferate, pentru că nu lipsise nici măcar o zi de la muncă în douăzeci de ani, pe care i-o băgase pe gât fiului său bolnav de fiecare dată când dăduse ochii cu el, pe parcursul următorilor douăzeci de ani. Când bătrânul își dăduse duhul, în cele din urmă, șoferul autobuzului încercase să-și convingă mama să lipească diploma în sicriu, lângă cadavru, astfel încât să nu mai fie nevoit să se uite la ea. Dar ea insistase să o lase la vedere în sufragerie, ca exemplu a ceea ce o persoană ar putea obține în această viață, dacă nu ar lăsa o mică indigestie să-i stea în cale. În mormântarea, un eveniment pe care șoferul autobuzului îl așteptase de mult timp, aproape că se dusesese de râpă din pricina certurilor pe seama aceluiaș petic de hârtie fără nicio valoare. Avea să se bucure atunci când toți sol-dații lăsați la vatră urmau să ajungă în final la destinațiile

lor, astfel încât să nu mai fie nevoit să dea ochii cu acei ticăloși idioți. După o vreme, ajungea să și se acrească de realizările altora.

Soldatul Willard Russell băuse în spatele autobuzului cu doi marinari din Georgia, dar unul își pierduse cunoștința și celălalt vomitase în ultima lor carafă. Se gândea întruna că, dacă avea să ajungă vreodată acasă, nu va mai pleca niciodată din Coal Creek, Virginia de Vest. Văzuse destule scene dure în copilăria lui petrecută pe acele dealuri, dar nu se comparau câtuși de puțin cu lucrurile la care fusese martor în Pacificul de Sud. Pe una dintre insulele Salomon, el și alți câțiva camarazi de-ai săi dăduseră peste un pușcaș marin jupuit de viu de japonezi și tîntuit în cuie pe o cruce formată din doi palmieri. Trupul jupuit și însângerat era acoperit cu muște negre. Încă puteau vedea inima bărbatului bătându-i în piept. Tăblițele lui de identificare erau agățate de ceea ce mai rămăsese din unul dintre degetele sale mari de la picioare: sergentul artilerist Miller Jones. Incapabil să-i ofere altceva decât puțină milă, Willard îl împușcase pe infanteristul marin în spatele urechii, după care îl dăduseră jos și îl acoperiseră cu pietre la poalele crucii. De atunci, mintea lui Willard o luase puțin razna.

Când îl auzi pe șoferul bondoc al autobuzului strigând ceva despre o pauză, Willard se ridică și porni spre ușă, degustat de cei doi marinari. În opinia sa, marina era o ramură a armatei care nu ar fi trebuit niciodată lăsată să bea. În cei trei ani în care fusese înrolat în armată, nu întâlnise nici măcar un marinar care să țină la băutură. Cineva îi spusese că era din cauza salpetrului care li se punea în mâncare pentru a-i împiedica să-și iasă din minți și să și-o tragă unii altora când ieșeau pe mare. Pașii îl purtară în afara stației de

autobuz și vizavi văzu un mic local numit Wooden Spoon¹. În fereastră era lipită o bucată de carton alb care anunța o fleică specială pentru treizeci și cinci de cenți. Mama lui îi gătise o fleică exact cu o zi înainte de a pleca în armată; consideră asta un semn bun. Se așeză într-un separeu de lângă fereastră și își aprinse o țigară. Încăperea era înconjurată de un raft plin cu sticle vechi, ustensile de bucătărie și mai vechi și fotografii alb-negru deteriorate, pe care se așezase praful. Pe peretele de lângă separeu era prins în ținte un articol decolorat, decupat dintr-un ziar, despre un polițist din Meade care fusese împușcat de un jefuitor de bănci în fața autogării. Willard se uită mai de aproape și văzu că data din 11 februarie 1936. Asta însemna cu patru zile înainte de cea de-a douăsprezecea lui zi de naștere, socoti el. Un bătrân, unicul alt client din local, stătea aplecat deasupra unei mese din mijlocul încăperii, sorbind zgomotos dintr-o farfurie cu supă de legume. Proteza lui se odihnea pe pachetul de unt din față.

Willard termină țigara și tocmai se pregătea să plece, când o chelneriță cu părul brunet ieși, în cele din urmă, din bucătărie. Închăță un meniu dintr-un teanc de lângă casa de marcat și i-l înmână.

— Îmi pare rău, spuse ea, nu te-am auzit intrând.

Uitându-se la pomeții înalți, buzele pline și picioarele lungi și subțiri, Willard descoperi, când ea îl întrebă ce vrea să mănânce, că saliva i se uscăse în gură. Abia putea să vorbească. Asta nu i se întâmplase niciodată, nici măcar în mijlocul celor mai crunte lupte de pe insula Bougainville. În timp ce ea se ducea să transmită comanda și să-i toarne o

¹ „Lingura de lemn” (n. red.).

ceașcă de cafea, îi trecu prin cap gândul că în urmă cu doar câteva luni era sigur că viața lui avea să se încheie pe vreo amărâtă de stâncă încețoșată din mijlocul Oceanului Pacific; și iată-l acum, respirând încă aer și la doar câteva ore de părărire de acasă, fiind servit de o femeie care arăta ca o versiune în carne și oase a acelor îngeri nurlii din filme. Din câte își dădea seama Willard, atunci se îndrăgostise pentru prima oară. Nu mai conta că fleica era uscată, că fasolea verde era făcută terci și că chifla era dură ca o bucată de antracit. Din punctul lui de vedere, ea îi servise cea mai bună masă de care se bucurase vreodată în viața lui. Terminând de mâncat, se întoarse la autobuz fără să știe măcar că o chema Charlotte Willoughby.

După ce trecură râul, în Huntington, găsi un magazin de băuturi alcoolice când autobuzul făcu altă oprire; cumpără doi litri și jumătate de whisky de calitate pe care îl îndesă în bagajul lui. Acum se așeză în față, chiar în spatele șoferului, gândindu-se la fata din local și căutând niște repere că se apropia de casă. Era încă un pic beat. Din senin, șoferul autobuzului spuse, uitându-se la Willard în oglinda retrovizoare:

— Ei, te întorci cu niscaiva decorații?

Willard clătină din cap.

— Doar acest bătrân schelet ambulat în care mă plimb.

— Îmi doream să merg, dar n-au vrut să mă ia.

— Ești norocos, rosti Willard.

În ziua în care dăduseră peste pușcașul marin, luptele de pe insulă erau aproape încheiate, iar sergentul îi trimisese să caute niște apă bună de băut. La câteva ore după ce îngropaseră cadavrul jupuit al lui Miller Jones, patru soldați japonezi înfometaji, cu pete proaspete de sânge pe macețele lor, ieșiseră dintre stânci, cu mâinile ridicate în aer, și

se predaseră. În timp ce Willard și cei doi camarazi ai săi îi conduceau înapoi la locul crucii, soldații căzuseră în genunchi și începuseră ori să implore, ori să-și ceară iertare, nu înțelesese exact ce anume.

— Au încercat să evadeze, îl mințise Willard pe sergent mai târziu, în tabără. Nu am avut de ales.

După ce îi executaseră pe japonezi, unul dintre cei aflați cu el, un băiat din Louisiana care purta un picior de șobolan de mlaștină în jurul gâtului pentru a-l proteja de gloanțele gălbejiților, le retezase urechile cu o lamă de ras. Avea o cutie de trabucuri plină cu urechi pe care le uscaseră deja. Planul lui era să vândă trofeele cu cinci dolari bucata atunci când aveau să se întoarcă la civilizație.

— Am ulcer, se destăinuie șoferul autobuzului.

— N-ai pierdut nimic.

— Nu știu, zise șoferul autobuzului. Sigur mi-ar fi plăcut să capăt o decorație. Poate chiar două. Aș fi fost în stare să le fac de petrecanie la îndeajuns de mulți nemțâlăi ticăloși pentru două. Sunt destul de iute de mână.

Privind ceafa șoferului de autobuz, Willard se gândi la conversația pe care o avusese cu tânărul preot morocănos la bordul navei, după ce mărturisise că îl ucisese pe pușcașul marin pentru a-i curma suferința. Preotul era sătul până peste cap de toată moartea pe care o văzuse, de toate rugăciunile pe care le spusese lângă șirurile de soldați morți și lângă mormanele de bucăți de trupuri. Îi spusese lui Willard că, dacă măcar jumătate din poveste era adevărată, atunci singurul lucru pentru care era bună această lume depravată și coruptă era să te pregătească pentru următoarea.

— Știi, îi zise Willard șoferului, că romanii obișnuiau să eviscereze măgari și să îi coasă pe creștini de vii în carcase și să-i lase afară, la soare, ca să putrezească?

Preotul fusese o sursă inepuizabilă de asemenea povești.

— Ce legătură are asta cu decorațiile, pe toți dracii?!

— Gândește-te la asta. Ești legat fedeleș, ca un curcan într-o tigaie, doar capul ieșindu-ți afară din fundul unui măgar mort; apoi viermii te mănâncă până când vezi gloria.

Șoferul autobuzului se încruntă și strânse puțin mai tare volanul.

— Amice, nu pricep unde bați! Vorbeam despre venirea ta acasă cu o mare decorație prinsă pe piept. Le-au dat romanii ăștia decorații oamenilor înainte de a-i vârî în măgari? Asta vrei să spui?

Willard nu știa ce vrea să spună. Potrivit preotului, numai Dumnezeu putea să-și dea seama care era calea potrivită a fiecăruia. Își linse buzele uscate, gândindu-se la whisky-ul din bagajul său.

— Ce vreau să spun este că, dacă stai să te gândești, toată lumea suferă până la sfârșitul vieții, zise Willard.

— Ei bine, răspunse șoferul autobuzului, mi-ar fi plăcut să am decorația mea până atunci. Ce naiba, am acasă o soție care o ia razna de fiecare dată când vede una. Poftim aici suferință! Mă îngrijorez de moarte, de fiecare dată când plec în cursă, că o să o șteargă cu vreunul decorat cu „Inimă purpurie”.

Willard se aplecă, iar șoferul simți pe ceafa grasă respirația fierbinte a soldatului, mirosul aburilor de whisky și aromele unui prânz ieftin.

— Crezi că Miller Jones s-ar sinchisi dacă bătrâna lui s-ar regula în stânga și-n dreapta? zise Willard. Amice, ar fi făcut schimb cu tine pe loc!

— Cine dracu' mai e și Miller Jones?

Willard se uită pe fereastră cum vârful încețoșat al muntelui Greenbrier începea să se contureze în depărtare. Mâinile îi tremurau, fruntea îi strălucea de sudoare.

— Doar un biet nenorocit care a mers și s-a luptat în acel război de care pe tine te-au lipsit, atât și nimic mai mult.

Willard tocmai se pregătea să desfacă una dintre sticlele de jumătate de litru și să se facă praf și pulbere, când unchiul său Earskell se opri cu rabla lui Ford în fața stației Greyhound din Lewisburg, la intersecția dintre străzile Washington și Court. Stătea afară, pe o bancă, de aproape trei ore, sorbind cafea rece dintr-un pahar de carton și privind oamenii care treceau pe lângă drogheria Pioneer. Îi era rușine de felul în care vorbise cu șoferul autobuzului, îi părea rău că pomenise numele pușcașului marin în felul acela; își jură că, deși nu avea să-l uite niciodată, nu avea să mai menționeze vreodată cuiva numele sergentul artilerist Miller Jones. După ce se urniră la drum, scotoci în bagaj și îi întinse lui Earskell una dintre sticlele de jumătate de litru, împreună cu un pistol Luger german. Dăduse o sabie ceremonială japoneză pentru pistol la baza din Maryland, chiar înainte de a fi lăsat la vatră.

— Se presupune că asta e arma pe care Hitler a folosit-o pentru a-și zbura creierii, spuse Willard, încercând să-și reprime un rânjet.

— Aiurea! rosti Earskell.

Willard râse.

— Ce, crezi că m-a mințit tipul?

— Ha! exclamă bătrânul, după care desfăcu capacul sticlei și trase o dușcă zdravănă, cutremurându-se numaidecât. Doamne, asta-i marfă prima-ntâi!

— Bea până la fund! Mai am trei în raniță.

Willard deschise altă sticlă și aprinse o țigară, după care își scoase brațul pe fereastră.

— Mama ce mai face?

— Ei bine, trebuie să-ți spun, când au trimis trupul lui Junior Carver înapoi, mințile i s-au cam rătăcit pentru o vreme. Dar acum pare să fie binișor, continuă Earskell, luând o nouă dușcă de whisky și punând sticla între picioare. Doar că și-a făcut griji pentru tine, asta este tot.

Urcară încet printre dealuri, îndreptându-se spre Coal Creek. Earskell ar fi vrut să audă câteva povești de război, dar singurul lucru despre care îi vorbi nepotul său în următoarea oră fu o femeie pe care o întâlnise în Ohio. Nicio dată nu îl auzise pe Willard vorbind atât de mult. Vru să întrebe dacă era adevărat că japonezii își mâncau propriii morți, așa cum scria în ziare, dar consideră că putea să mai aștepte. În plus, trebuia să fie atent la condus. Whisky-ul îi cobora pe gâtlee ca uns, cobora grozav, iar ochii lui nu mai erau la fel de buni ca odinioară. Emma își așteptase fiul să se întoarcă acasă de multă vreme și ar fi fost păcat dacă ar fi făcut vreun accident și ar fi murit amândoi înainte ca ea să apuce să-l vadă. Earskell chicoti puțin la acest gând. Sora lui era unul dintre cei mai cu frica lui Dumnezeu oameni pe care îi cunoscuse vreodată, dar ea nu s-ar fi dat în lături să vină după el în iad pentru a-l face să plătească pentru asta.

— Ei bine, ce îți place, de fapt, la fata asta? îl întrebă Emma Russell pe Willard.

Se făcuse aproape miezul nopții când el și Earskell parcașeră la poalele dealului și urcașeră cărarea către casa din bușteni. După ce Willard intrase pe ușă, ea se mai agitase o

vreme, îmbrățișându-l și udându-i pieptul uniformei cu lacrimile ei. Tânărul se uitase peste umărul ei, văzând cum unchiul lui se furișea în bucătărie. Încărunțise femeia de când Willard o văzuse ultima oară.

— Ți-aș fi cerut să îngenunchezi împreună cu mine, pentru a-i mulțumi lui Iisus, spusese ea, ștergându-și lacrimile de pe față cu poalele șorțului, dar simt un damf de tărie în respirația ta.

Willard încuviințase din cap. Fusese crescut să creadă că nu se cuvenea să vorbești niciodată cu Dumnezeu când erai abțiguit. Un bărbat trebuia să fie sincer cu Dumnezeu în fiecare clipă, în caz că vreodată s-ar fi aflat cu adevărat la ananghie. Chiar și tatăl lui Willard, Tom Russell, un ins care produsese ilegal alcool și care fusese lovit de ghinion și urmărit de necazuri până în ziua în care murise de pe urma unei boli de ficat într-o închisoare din Parkersburg, fusese convins de acest lucru. Oricât de disperată ar fi fost situația – și bătrânul său avusese parte cu vârf și îndesat de așa ceva –, nu ar fi cerut ajutorul Celui de Sus dacă ar fi avut la bord chiar și doar o dușcă de tărie.

— Păi, haideți în bucătărie! îi îndemnase Emma. Puteți să mâncați și o să fac și cafea. V-am pregătit o fleică.

Până la trei dimineața, el și Earskell dăduseră gata patru sticle de whisky, bând cot la cot cană după cană. Se luptau acum cu ultima sticlă cumpărată din magazin. Deși era amețit și îi venea greu să-și găsească cuvintele, Willard îi pomenise mamei sale despre chelnerița pe care o văzuse în sala de mese.

— Ce m-ai întrebat? zise el.

— Fata asta despre care vorbeai, răspunse ea. Ce-ți place la ea?

Își turnă o cană de cafea clocotită dintr-o cratiță. Deși limba îi era amortită, era sigur că se fripsese deja zdravăn. O lampă cu petrol atârnată de o grindă din tavan lumina camera. Umbra masivă a mamei sale licărea pe perete. Vărsă niște cafea pe mușamaua care acoperea masa. Emma clătină din cap și se întinse în spatele ei după o cârpă de vase.

— Totul, zise el. Ar trebui să o vezi.

Emma își dădea seama că vorbea whisky-ul din el, dar vestea dată de fiul ei, cum că acesta cunoscuse o femeie, tot o nelinișteea. Mildred Carver, cea mai credincioasă creștină care viețuise vreodată în Coal Creek, se rugase pentru Junior al ei în fiecare zi, dar tot fusese trimis acasă între patru scânduri. Imediat după ce îi auzise pe cioclii punând la îndoială că chiar se afla ceva în coșciug, după cât de ușor era, Emma începuse să caute o cale de a-l proteja pe Willard. Căuta încă, atunci când familia lui Helen Hatton pierise în incendiul care le cuprinsese casa, lăsând-o pe biata fată singură. Două zile mai târziu, după multă chibzuință, Emma îngenunchease și îi promisese lui Dumnezeu că, dacă El îl va aduce pe fiul ei în viață acasă, ea se va asigura că avea să se căsătorească cu Helen și că avea să aibă grijă de ea. Dar acum, stând în bucătărie și uitându-se la părul lui ondulat și buclat și la trăsăturile lui frumos cizelate, își dădu seama că fusese nebună să promită vreodată așa ceva. Helen purta o bonetă murdară legată sub bărbia ei pătrătoasă, iar chipul ei lung și cabalin semăna leit cu cel al bunicii sale, Rachel, considerată de mulți ca fiind cea mai hâdă femeie care pășise vreodată prin ținutul Greenbrier. La acea vreme, Emma nu luase în considerare ce s-ar putea întâmpla dacă nu va fi în stare să-și respecte promisiunea. Numai de-ar fi fost și ea binecuvântată cu un fiu pocit! Ce mod mai